

θέντων πόθων του, καί ἐπὶ τῆς κατηφοῦς ὄψεώς του τὴν φοβεράν ρῆσιν τοῦ Δάντου· ἄφετε τὴν ἐλπίδα.

Ὁ Τιμολέων Φιλήμων ὁ συναθροίζων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του τόσα δῶρα τοῦ πνεύματος, τόσα τοῦ θάρρους εἶδη, φιλόσοφος, ἐξαίρετος διαλεκτικός, ἅμα δὲ τοῦ καλάμου ἄριστος μαχητῆς εἶνε σήμερον ὁ μᾶλλον μεμονωμένος, ὁ μᾶλλον ἀνίσχυρος τῶν πολιτικῶν. Εἰργάσθη πλειότερον παντός ἄλλο-
ἐκ τῶν συγχρόνων πολιτευτῶν, ἵνα ἰδρῦση τὸ διέπον ἡμᾶς σύνταγμα, ἵνα διαδώσῃ τὰς φιλελευθέρους ἰδέας γενεᾶς, ἧτις εἶζον πρὸ εἴκοσιν ἀκόμη ἐτῶν ὀλόκληρος, ἀλλ' ἄφ' ἧς φεῦ! φαίνεται χωρίζων ἡμᾶς αἰὼν, ἵνα συντρίψῃ τὰ ἔθνοφθόρα προσωπικὰ κόμματα καὶ τοὺς ἄνδρας, οἵτινες παρεκώλυον τὸ συνταγματικὸν ἡμῶν καθεστὸς ἀπὸ τοῦ νὰ γίνῃ τοιοῦτον. Ἦδη διάγει βίον ἀπομάχου ἐν τῇ πολιτείᾳ, ἧς εἶνε εἷς τῶν δημιουργῶν, μόνον καὶ μόνον διότι ἐμμένει πιστὸς εἰς τὰς φιλελευθέρους ἀρχάς, ὡς ἐπηγγέλετο ἔκπαλαι καὶ εἰς ἃς ἀφιέρωσεν ἑαυτὸν.

Γεώργιος Ν. Καλλισπέρης

ΤΟ ΜΑΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΜΗΛΙΑΣ

(Παράδοσις τῆς νήσου Μήλου)

Ἐνα ποτάμι μιὰ φορὰ ἔπλημμύρισε καὶ ἔχυθη
ἔς ὠραῖο περβολάκι,
καὶ κάθε ῥίζα καὶ κλαρὶ ἐφθράνθη καὶ ἀναστῆθη
ἀπ' τὸ πολὺ νεράκι.

Μονάχα μιὰ ἀπ' τῆς μηλίας, ποῦ ἦταν φυτεμένη
παράμερα μονάχη,
Ἐκεῖνη δὲν ἐφθράνθηκε, καί, καταμαραμμένη,
ἔφαινόταν κᾶτι νάχη.

«Τί νάχη ἢ μηλίτσα μου, τῆς εἶπε τὸ ποτάμι,
καὶ μαραμμένη στέκει,
ἔσάν τὸ καλάμι τὸ ξερό, τὸ ἄμοιρο καλάμι,
ποῦ στέκεται παρέκει;»

«Τί νάχω, εἶπεν ἢ μηλιά, τί νάχω ἢ καυμένη!
Δὲν ἔπερασάν δυὸ χρόνια,
ἔπου ἔκάθισαν ἔς τὴν ῥίζα μου δυὸ νεοὶ ζηλεμένοι,
δυὸ ἔμορφα τρυγόνια.

»Καὶ ὠρκίστηκαν νὰ ζήσουνε ἔσάν δύο περισσότερα
πιστά, ἀδερφωμένοι
καὶ τώρα . . . τὰ πουλιά μου λέν πῶς εἶνε ἔς τὰ μαχαίρια,
πῶς ζοῦνε χωρὶς μὲνοι!»

ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ Δ. ΒΑΛΒΗΣ